

РЕШЕНИЕ

№ 11943

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7088** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Юрисконсулт – пълномощник на председателя на Управителния съвет на АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ е оспорил с касационна жалба Решение № 1997/27.04.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 09^{-ти} състав, постановено по НАХД № 1492/2024 г. С решението е отменен ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, № [ЕГН]/01.09.2021 г., за наложена на „ВАК-02“ ООД имуществена санкция от 2 500 лева, за нарушение по чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата.

Касаторът, посредством юрисконсулт: поддържа касационната жалба, съдържаща твърдения за: наличие на касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1, вр. ал. 2, ал. 3 НПК; желае юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерен размер на адвокатското.

Ответникът, представляван от адвокат оспорва касационната жалба и поддържа представения писмен отговор, като претендира възстановяване на разноските за адвокатско възнаграждение, но не представя списък по чл. 80 ГПК.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност

на касационната жалба, съответно – за правилност на решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Съставът на СРС е проверил обективно и всестранно в хода на съдебното следствие писмените доказателства, съставляващи административнонаказателната преписка. Установено е следното: на 01.09.2021 г. в 17:08 часа е констатирано с устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал.1 от Закон за пътищата, монтирано на път А-6, км. 50+427 с посока „нарастващ километър“, че товарен автомобил „М. В. 814 Д 4 Х 2“ с рег. № СО 2893 ВН, с технически допустима максимална маса 7490, брой оси - 2, екологична категория ЕВРО 0, без ремарке, с общ брой оси 5 се е движил по път А-6 км. 50+427, като за него не била заплатена дължимата пътна такса от 48 лева, като липсвала и валидна маршрутна карта или валидна тол - декларация за преминаването. Тази фактическа обстановка въззивният съд е приел за безспорна.

За да отмени електронния фиш въззивният съд е анализирал нормите на чл.179, ал. 3, ал.3а и ал.3б, чл. 187а, ал. 2 ЗДвП. Позовал се на решението на Съда на ЕС от 22.03.2017 г. по съединени дела С - 497 /15 и С-498/15., според което разпоредбата на чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. „не допуска, при преценката за съразмерността на наказанията национална правна уредба да предвижда налагане на глоба или имуществена санкция във фиксиран размер за нарушенията на правилата, относно задължението за предварително установяване и заплащане размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, независимо от предвидената възможност за освобождаване от административно-наказателна отговорност при заплащане на т.нар. „компенсаторна такса“. Приел е, че: а) предвидените от националния законодател абсолютно определени размери на наказания за нарушение по чл. 102, ал. 2 ЗП, налагано на основание чл. 179, ал.3, ал.3 и ал.3б ЗДвП на физически лица, респективно - на основание чл. 187а, ал. 2, вр. чл.179, ал.3, ал.3а и ал.3б на юридически лица не съответства на член 4, параграф 3 от Договора за функционирането на ЕС и чл.9а от Директива 1999/62/ЕО са съразмерност на наказанията; б) „между размера на незаплатена такса по чл.10, ал.1, т.2 и чл.10б, ал.5 от Закона за пътищата, в размер на 48 лева, дори да е налице предвиден фиксиран размер на компенсаторна такса за освобождаване от административно-наказателна отговорност, в размер на 750 лева, и размера на наложената на жалбоподателя имуществена санкция от 2500 лева е на лице явна и категорична несъразмерност и непропорционалност, в нарушение критериите за съразмерност и пропорционалност, дефинирани в член 4, параграф 3 ДФЕС и чл.9а от Директива 1999/62/ЕО, в съотношение на незаплатената такса от 1 към 15 за компенсаторната такса, и в съотношение от 1 към 52 за имуществената санкция“.

Касационната жалба е неоснователна, а оспорваното въззивно решение – правилно и законосъобразно. Касационната съдебна инстанция изцяло споделя мотивите на районния съд, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК не намира за необходимо да ги обсъжда.

След постановяване на въззивното съдебно решение Съдът на ЕС постанови решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/23 („Екострой“ ЕООД - Агенция „Пътна инфраструктура“), според диспозитива на което: „член 9а от Директива 1999/62/ЕО, относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на ЕП и на Съвета, от 27.09.2011 г. трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност, чрез заплащане на „компенсаторна такса „ с фиксиран размер“. По т. 49 и т. 50 от мотивите на решението Общостният съд отчита съответно, че: „ЗДвП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции, и по-конкретно да намалява фиксирания размер, в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение; по-специално разглежданата в главното производство система от наказания не позволява да се вземе предвид степента на умишъл или непредпазливост на извършеното нарушение, и както следва от член 189з ЗДвП изключва по-конкретно прилагането на смекчаващите обстоятелства, които по принцип са предвидени в ЗАНН; единственото предвидено в тази система адаптиране размера на глобите се отнася до категорията, към която спада съответното превозно средство, която се определя въз основа на броя на осите му; това адаптиране обаче, което е лишено от каквато и да било връзка с поведението на ползвателя на превозното средство или водача му не отчита характера и тежестта на извършеното нарушение; така по-специално при налагането на наказанието сезираният съд не може да вземе предвид разстоянието, изминато от превозното средство, без водачът да е заплатил дължимата пътна такса, тъй като размерът на глобата, с която се санкционира неизпълнението на задължението за плащане е фиксиран и не се променя, нито в зависимост от изминатите без разрешение километри, нито според това дали нарушителят е заплатил предварително размера на ТОЛ - таксата за даден маршрут; освен това адаптирането е изключено, дори ако разстоянието може да бъде изчислено впоследствие“. Констатираното несъответствие между разглежданите норми от Закона за пътищата и Закона за движението по пътищата с член 9а от Директива 1999/62/ЕО сочи на непълно транспониране на същата.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК и предвид представената фактура (л. 26 от делото) касаторът следва да бъде осъден да възстанови на „ВАК-02“ ООД разноските за заплатеното адвокатско възнаграждение, в размер на 400 лв., което не се явява прекомерно, предвид чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в, ЗАНН, Административен съд София- град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1997/27.04.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 09^{-ти} състав, по НАХД № 1492/2024 г.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ да възстанови на „ВАК-02“ ООД, ЕИК:[ЕИК] разноските за адвокат в касационното съдебно производство, в размер на 400 лв. (четиристотин лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: